75 років Служби Народові

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 119. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 25-го ЧЕРВНЯ 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 25, 1968 No. 119. VOL. LXXV

ВІННІПЕҐ І МАНІТОБА ВСЕЦІЛО ПІД ЗНАКОМ ВІДВІДИН ВЕРХОВНОГО АРХИЄПИСКОПА КАРДИНАЛА ЙОСИФА

У ЗАМАЯНОМУ КАНАДІЙСЬКИМИ, УКРАЇНСЬКИМИ І ПАПСЬКИМИ ПРАПОРАМИ МІСТІ ПРОГОЛОШЕНО „ТИЖДЕНЬ КАРДИНАЛА СЛІПОГО"; ГУБЕРНАТОР МАНІТОБИ ПЕРЕРВАВ КОНФЕРЕНЦІЮ В ЕДМОНТОНІ, ЩОБ ПРИВІТАТИ ГОСТЯ, ЯКОМУ НАДАНО ПОЧЕСНЕ ГРОМАДЯНСТВО ВІННІПЕГУ; ТИСЯЧІ ЛЮДЕЙ ЕНТУЗІЯСТИЧНО ВІТАЛИ КНЯЗЯ ЦЕРКВИ, ЯКИЙ ВІРИТЬ, ЩО „БОГ ОСТАТОЧНО ПЕРЕМОЖЕ, А З НИМ ПЕРЕМОЖЕ Й УКРАЇНА"

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок,, 24 червня 1968

В АМЕРИЦІ

НЮЙОРКСЬКА СТЕЙТОВА БАНКОВА РАДА повідомила, що підносить висоту відсотків від позичок на будову чи купно домів до 7.25 відсотка. Важність нової висоти починається від 1-го липня ц.р . Дотеперішня висота відсотків від морґеджів становила 6 відсотків і вона обов'язувала від 1880-го року. Збільшення висоти відсотків заряджено тому, щоб збільшити приплив фондів на ці позички, які банки не радо давали, бо вони могли брати більші відсотки від позичок на інші цілі, як будова чи купно домів. Повище зарядження не свідчить про те, що всі відсотки від морґеджів в стейті Ню Йорк будуть збільшені на 1.25 відсотка.

У ВІВТОРОК 25-го ЧЕРВНЯ відбуваються в Канаді парляментарні вибори, в яких Ліберальна Партія старається здобути стільки голосів, щоб могла сама мати більшість в Палаті Громад. Поступові консерватисти стараються здобути більшість, щоб мати свого прем'єра. Ліберальний прем'єр П'єр Елліотт Трудо, ведучи виборчу кампанію в Монтреалі, столиці франкомовного Квебеку, сказав, що Квебек може бути гордий із своїх осягів. Але він сказав: „Майбутність Канади буде вирішена всіми канадійцями у згідній співпраці. Коли б ми не співпрацювали всі разом і не розбудовували нашу країну, то прийдуть інші люди і зроблять це за нас".

ПРИВАТНИЙ ПРОМИСЛ ДАЄ ПРАЦЮ 133,000 довшений час безробітним робітникам і буде їх одночасно перешколювати до такої праці, яка тепер потрібна. Цю працю запроєктував Урядові Крайовий Союз Бизнесменів, який покликав до життя президент Джансон на початку цього року, [illegible] допомагати Урядові знаходити працю для безробітних і для молоді, яка вліті потребує праці. Союз Бизнесменів дістав похвалу від Президента за те, що перевиконав він 33,000 місць праці для довготермінових безробітних. Та Президент просить, щоб Союз знайшов працю ще для 90,000 молоді, бо досі він плянує затруднити тільки 110,000 молоді влітi, а призначене число для Союзу становило 200,000.

36-РІЧНИЙ АМЕРИКАНЕЦЬ ГЮҐО ВІЛЕН впродовж 84-ох днів переплив Атлантійський океан на вітрильнім човні з Европи до Америки, зробивши 4,100 милі самотно на океані. 29-го березня Вілен виплив із Касаблянки в Марокко і 21-го червня зблизився був на 25 миль до берегів Флориди. Він не прийняв запропоновану допомогу, бо хотів на своїм човні „Еприл Фул" доплисти до берега. Та коли побачив, що противні вітри його не допускають до берегів, а морський струм несе його човник на північ, дозволив, щоб яхта допомогла йому дістатися до берегів. Йому кінчався запас солодкої води і не мав харчів останнього дня. На нього чекали його дружина, 11-літній син та батько й мати, які проти нього виїхали на ловецькім кораблі на океан. Човен „Еприл Фул", шість стіп довготи і п'ять ширини разом із Віленом привезено до берега.

У СВІТІ

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ДІН РАСК ЗАПЕРЕЧИВ, наче б покращали шанси мирових переговорів на Паризькій конференції з Північним В'єтнамом. Він заявив на пресовій конференції в минулу п'ятницю, що оптимізм в цій справі не може вийти поза межі „стебелинок на вітрі", про які в минулому тижні говорив секретар оборони Кларк Кліффорд.

АМБАСАДОР ЗСА В ОН АРТУР ҐОЛДБЕРҐ попрощався з всіма членами американської делеґації в Об'єднаних Націях і генеральним секретарем ОН У Тантом, відійшовши з того становища. Його наступником став колишній заступник державного секретаря Джордж Болл. Артур Ґолдберґ був амбасадором в ОН впродовж трьох років, — перед тим він був членом Найвищого Суду. Він переходить до приватної адвокатської практики.

ЗАХІДНЬО-НІМЕЦЬКІ ВЛАСТІ ЗУПИНИЛИ на баварському кордоні 700 членів якоїсь східньо-німецької делеґації і завернули їх назад. Західня Німеччина приєдналась до рішення всіх інших членських держав Атлантійського Союзу, щоб не впускати до себе східньо-німецьких комуністичних службовиків і пропаґандистів. Це відплата за спутування Східньою Німеччиною руху до Західнього Берліну і з того міста на захід.

ПІВНІЧНА КОРЕЯ ПРОГОЛОСИЛА, що вона затопила американський „шпигунський" корабель з цілою залогою. Американські чинники рішуче заперечили, наче б в тому часі на поданих північно-корейськими комуністами водах знаходився будь-який американський корабель. Припускають, що корейські комуністи затопили південно-корейський рибальський корабель.

ПРЕМ'ЄР ЛЯОСУ СУВАНА ФУМА ПРИБУВ з відвідинами до Парижу. Він заявив журналістам, що всі держави, які підписали були в 1954 році Женевський договір, повинні стати в обороні Ляосу проти постійного порушування його державної території комуністами з Північного В'єтнаму і ляоської компартії Патет Ляо. Північний В'єтнам створив собі просто почерез територію Ляосу т. званий „шлях Го Чі Міня", яким перекидає до Південного В'єтнаму свої війська та зброю і всякий виряд. Ляоські комуністи негайно збойкотували невтральний уряд Сувани Фуми, який теоретично охоплював всі тамошні партії, включно з комуністичною.

Вінніпеґ (А. Курдидик — телефоном). — Вінніпеґ, як і провінція Манітоба та в великій частині і вся Канада перебувають всеціло під знаком відвідин Князя Української Церкви, Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого. Уже напередодні приїзду Верховного Архиєпископа з Торонта, посадник Вінніпеґу Степан Дзюба видав офіціяльну проклямацію, проголошуючи тиждень від 21 до 28-го червня „Тижнем Кардинала Сліпого" для міста. Головна вулиця — Main Street — потопає в повені виставлених містом канадійських, українських і папських прапорів. Прапори вивішені на багатьох будинках, поруч великих написів: „Вітаємо Вас, Еміненціє!".

Уже в четвер, 20-го червня, Митрополит Української Католицької Церкви в Канаді ВПреосв. Максим Германюк двічі промовляв по радіо, яке запросило його передати мешканцям Манітоби точніші інформації про очікуваний приїзд і перебування Великого Гостя. Уже також напередодні приїзду Верховного Архиєпископа до Вінніпеґу почали напливати численні прочани з ближчих і дальших місцевостей, також із ЗСА.

В п'ятницю 21 червня ц.р. о год. 6:30 по полудні Верховний Архиєпископ, Кардинал Йосиф Сліпий прибув літаком Air Canada на летунський майдан у Вінніпеґу, де вже дві години перед тим почали збиратися сотки людей. Вінніпеські газети подавали, що в хвилині приїзду Кардинала на летовищі було 5 000 людей. За гарної погоди 150 сумівців, 80 пластунів, Лицарі Колюмба, ветерани Українських Армій і Леґіону, Королівська Поліція тримали порядок на летунському майдані.

До прибулого літака подалися Митрополит Максим Германюк із усіма українськими єпископами Канади, посадником Вінніпеґу Степаном Дзюбою, президентом СКВУ й КУК-у о. прелатом В. Кушніром і головою місцевого відділу КУК Ярославом Семчишином. Зібрані люди нетерпляче чекали на прихід Кардинала Йосифа в розкішній авлі летунського будинку на чолі з представниками преси, телевізії, радіо і багатьох канадійців інших національностей. Прихід Кардинала привітали присутні грімкими оплесками і три дівчинки й одна пластунка подали йому китиці цвітів. В центрі авлі привітав Верховного Архиєпископа Митрополит Максим, який сказав у своїй промові: „Ви, Ваше Блаженство, приносите нам у руках страдальця духа тієї України, що володів за Володимира Великого, що невмируща і своїми багатотисячелітніми скарбами культури дивує постійно світ. Ви, Еміненціє, дорожили цими скарбами і заплатили за них своїми терпіннями. Обіцяємо Вам зберегти те, за що Ви так дорого заплатили 18 роками свого найкращого життя. Ви скріплюєте нас і пригадуєте нам, що ми маємо бути хоч трохи подібні до Вас.

Підписавшися в книзі почесних гостей летунського майдану, Кардинал Йосиф подався до виходу, де привітав його українською й англійською мовою посадник міста Вінніпеґу Степан Дзюба. Після нього виступив з промовою президент СКВУ о. д-р В. Кушнір, який підкреслив, що Кардинал Йосиф скріплює нашу злуку і єдність з Україною й українським народом. Серед присутніх на летовищі були сотки українців не тільки з Канади, але і з ЗСА, зокрема з Шікаґо, Міннеаполісу, Норт Дакоти та інших міст.

Після промови о. д-р В. Кушніра хор під проводом Юрія Гнатюка відспівав грімке „Многая Літа". Серед окликів „Слава" Кардинал Йосиф від'їхав до палати Митрополита Максима Германюка. О год. 7-ій вечора Кардинал відбув вечерю-конференцію з усім душпастирством Вінніпеської Єпархії. До участи у вечері були запрошені всі канадійські Владики, як також прибулий із ЗСА гість з Міннеаполісу о. шамб. Кнапп.

Радіо і телевізія передавали вже в п'ятницю увечері широко звідомлення із приїзду Кардинала Йосифа. В суботу великі недількі видання газет „Трібюн" і „Фрі Пресс" надрукували на перших сторінках докладні звідомлення про приїзд Кардинала Йосифа, разом із його фото.

В суботу 22 червня ц.р. о год. 9-ій ранку, Верховний Архиєпископ відправив в Катедрі св. Володимира й Ольги своє перше у Вінніпеґу Богослуження, призначене для української молоді. Пластуни, сумівці, учні Рідних Шкіл і студенти вітали Кардинала Йосифа перед катедрою бурхливими оплесками і грімкими окликами „Слава". Увійшов Кардинал до катедри в супроводі почесних відділів Пласту й СУМ-у Канади із їхніми прапорами. Під час тихої Служби Божої, що її відправив Верховний Архиєпископ, співав молодечий хор під проводом Вол. Кассіяна при музичному супроводі пані Вірляни Головко. Службу Божу відправляв Кардинал Йосиф в співслуженні Митрополита Максима, всіх Владик і дияконів. Понад 500 осіб, здебільшого з-поміж молоді, прийняли Святе Причастя з рук Кардинала. Після Євангелії Митрополит Максим привітав Верховного Архиєпископа і висловив радість молоді, яка може привітати одного з найбільших синів України. У своїй проповіді до молоді Кардинал Йосиф закликав до вірности своїй Церкві, традиції, культурі й мові. „Бог любить Україну, а ви її цвіт — казав Кардинал. — Приготовляйтеся на подвиги, зусилля і виправдовуйте ті великі надії, які на Вас народ покладає, і ті мрії, якими Ви живете. Дай Боже, щоб сила Вашої юної віри і мрій воплотилися в добро для Церкви й нашого народу".

Після Богослуження в катедральному храмі, Верховний Архиєпископ зійшов до великої залі в катедрі, де його вітала концертом розентузіязмована молодь. Первоієрарх ,не зважаючи на всі труди дня, до самого вечора після концерту, приймав делеґації з-поза Вінніпеґу.

Під час приїзду Їх Блаженства до Вінніпеґу ,губернатор Манітоби в. Бовлз був на конференції в Едмонтоні, але одержавши вістку, що Первоієрарх Української Католицької Церкви вже перебуває у Вінніпеґу, він перервав конференцію та приїхав літаком до Вінніпеґу ,щоб привітати Високого Гостя, прийнявши відвідини Верховного Архиєпископа й після тих відвідин негайно знову відлетів до Едмонтону.

Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий

Урочистий бенкет

Урочистий бенкет на привітання Верховного Архиєпископа відбувся в суботу ввечері в бенкетовій залі найбільшого місцевого готелю Марлборо. Понад 1,000 осіб виповнили кожне наявне місце великої залі, яка аж ніяк не могла помістити всіх тих, які бажали своєю участю в цьому бенкеті вшанувати Митрополита-Страдника. На чоловій стіні за головним столом у бенкетовій залі був кардинальський герб та напис „Вітаймо, Еміненціє!" виложені з живих квітів. Гостей за почесні столи ввели двома наворотами Лицарі Колюмба. Коли на залю ввійшов Верховний Архиєпископ в товаристві Митрополита Максима та Владик Ніля, Андрея й Ізидора та інших гостей, всі приявні встали із своїх місць а ентузіястичним аплявзам не було кінця. Крім Верховного Архиєпископа і наших Владик, за почесним столом зайняли місця Архиєпископ французької дієцезії ВПреосв. Маврикій Боду, міністер провінційного уряду Манітоби Доналд Е. Крейк, посадник Вінніпеґу Степан Дзюба, парох місцевої Грецької Православної Церкви о. Антоній Маромарас, президент Світового Конґресу Вільних Українців о. д-р Василь Кушнір ,голова „Обнови" Іванна Левандівська репрезентувала українську молодь.

Господарем бенкету був сенатор Павло Юзик.

Бенкет почався благословенням трапези, молитвою за Папу Павла, врученням

(Продовження на стор. 4-ій)

„Голос Америки" поінформував слухачів в Україні про приїзд Верховного Архиєпископа до Торонта

Вашинґтон. — Українські передачі „Голосу Америки", призначені для слухачів в Україні, звітували обширно про приїзд та перші дні побуту в Торонті Верховного Архиєпископа Кардинала Йосипа Сліпого. Крім коротких вісток були передані минулого тижня в четвер інформації про приїзд Кардинала на підставі голосів англомовної преси Торонта, а в п'ятницю була заповіджена наперед більша суботня передача — монтаж із відвідин Верховного Архиєпископа в Торонті. Цей репортаж-монтаж започаткував Микола Французенко розповіддю про українську громаду в Торонті, а далі про приїзд і привітання Його Блаженства на летовищі в Торонті на підставі вісток і цитат промов зі „Свободи". Опісля передано фраґменти із торжественної Служби Божої, що її відправляв Верховний Архиєпископ разом із Митрополитами й Єпископами Української Католицької Церкви ЗСА і Канади та частину проповіді Кардинала Йосипа. В другій частині монтажу передано інформації про концерт на стадіоні виставової площі в Торонті та уривок з промови міністра транспорту Канади Пола Гелієра, в якому він відчитав телеграму від прем'єра Канади П'єра Трудо. Вкінці цього монтажу була передана промова Верховного Архиєпископа, виголошена на закінчення концерту.

Матеріяли про перші дні побуту Верховного Архиєпископа Кардинала Йосипа Сліпого і записи на стрічці із торжественної Служби Божої та концерту виготовив для „Голосу Америки" Володимир Сохан, заступник гол. предсідника УНСоюзу. Він теж зладив для „Свободи" із своїх записів на стрічку повні тексти промов Кардинала як і частину знімок із цього великого свята українців Америки і Канади.

ДЕ ҐОЛЛЬ ВИГРАВ ВИБОРИ ДО ПАРЛЯМЕНТУ

Париж. — В першому дні парляментарних виборів, в неділю 23 червня ц. р., т. зв. Унія для оборони Республіки, яка є політичною партією французького президента Шарля де Ґолля, отримала 10,201.166 голосів з-посеред усіх відданих 22,-140.233. Разом із Союзною Незалежною республіканською партією — де-ґоллісти дістали 46.09% всіх відданих голосів. З-посеред обраних в тому дні 155-ох послів — де-ґоллісти і їх союзники дістали 146 мандатів Всіх мандатів у французькому парляменті є 487. За вибір всієї решти послів йтиме бій в наступну неділю, коли-то відбудуться тісніші вибори між тими кандидатами, які дістали в першому голосуванні найменше 10% відданих голосів, але не осягнули абсолютної більшости. Прем'єр Жорж Помпіду і 20 інших міністрів були обрані зараз у першому недільному голосуванні. Між ними є міністер фінансів — недавній довголітній міністер закордонних справ Моріс Кув де Мюрвіль і міністер оборони П'єр Мессмер. Обраний теж лідер французьких комуністів Вальдек Роше. Комуністична партія зібрала після де-ґоллістів найбільше число голосів, бо 4,439.527, але це менше число, аніж було в минулорічних виборах. Програли всі помірковані партії — центрова християнсько демократична партія і некомуністична лівиця, очолювана Франсуа Міттераном, який присуджений до тіснішого вибору в наступну неділю. Дві головні причини склалися на перемогу де Ґолля: 1) ґенеральний страйк, заворушення і авантури, які налякали загал французів анархією і 2) розбиття опозиційного табору на кілька партій. Французький нарід заманіфестував знову своє довір'я до де Ґолля, як ґаранта ладу.

Головний суддя Найвищого Суду ЗСА Воррен вніс резиґнацію зі свого становища

Вашинґтон. — Головний суддя Найвищого Суду ЗСА Ерл Воррен вніс резиґнацію зі свого становища, яке він займав 15 років. Е. Воррен вислав листа з резиґнацією більше як тиждень тому, але преса принесла про це вістку 21-го червня. 77-річний головний суддя хоче залишити свій пост зараз після закінчення цьогорічної сесії, яка скінчилася в понеділок 24го червня. Президент Айзенгавер найменував Воррена на теперішній його пост 30-го вересня 1953-го року після смерти головного судді Фредеріка М. Вінсона, який помер був три тижні раніше. Журналісти ствердили, що жаден інший суддя не думає резиґнувати з огляду на вік. Суддя Гюґо Л. Блек має 82 роки, а судді Віллям О. Даґлес і Джан М. Гарлен по 69 років. Появилися голоси, що Воррен тепер зрезиґнував, щоб президент Джансон міг найменувати його наступника. Воррен холодно ставиться до Ніксона ще з часів, коли обидва були активні в політичному житті в Каліфорнії, хоч і обидва були республіканці. Два республіканські сенатори Роберт Ґріффін із Мишиґену і Джан Тавер із Тексасу заявили в Сенаті, що вони будуть проти того, щоб президент Джансон іменував нового головного суддю, який може довгі роки мати вплив на судівництво. Спекулюють, що Джансон найменує на головного суддю теперішнього суддю Найвищого Суду Еба Фортаса, який займає теперішній пост від літа 1965-го року. Воррен — це провідник ліберальної більшости в Найвищому Суді. Цей Суд називали в останніх роках „Судом Воррена". За Воррена Найвищий Суд вирішив такі важливі справи для цілої країни, як скасування расової сеґреґації в шкільництві, скасування несправедливого розподілу на виборчі округи та вирішив конституційні привілеї заарештованих і оскаржених.

В Лігайтоні відбувся перший День „Свободи" в її 75-річчя

Лігайтон, Па. В неділю, 23-го червня, тут на вкритій весняною зеленню Оселі ім. Олега Ольжича відбувся перший багатолюдний День „Свободи" для відзначення її 75-річчя. Імпрезу влаштували Комітети Відділів Українського Народного Союзу округ: філядельфійської, аллентавнської, вілк - берської та шамокінської з ініціятиви голови філядельфійської округи та обласного організатора і головного радного Степана Гавриша. Кругло 500 осіб, у цьому багато молоді ,взяли участь в оригінальній програмі цього першого Дня „Свободи" в її ювілейному році. Програму попередили Богослуження в українському католицькому і православному обрядах. Зворушливим моментом ,що наводив на думку багатьоцу в бурхливі події 75-літню історію „Свободи" та нерозривно зв'язану з нею історію Американської України, було, як до панахиди за „душу єрея Григорія" Грушки основоположника і першого редактора „Свободи", та всіх померлих її редакторів стануни спільно і спільно її відправляли український католицький парох Аллентавну всеч. о. Роман Дубицький та український православний парох Скрентону всеч. о. Нестор Коваль.

Програма Дня почалася після обіду о год. 3-ій по полудні коротким вступним словом про суть і ціль Дня та привітанням гостей ,що

(Продовження на стор. 4-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Час на зміну

Минулого тижня відбулися в Ню Йорку правибори, в яких — по демократичному боці — виграли сенатор Юджин МекКарті, як кандидат на президента, і колишній міський радний Пол О'Дваєр, як кандидат на сенатора, суперник республіканського сенатора Джекоба Джевітса. Ситуація у місті і стейті Ню Йорку ускладнилась із трагічною смертю сенатора Роберта Кеннеді, але той вислід правиборів виявив, що демократи в цьому стейті є радше за противника політики президента Джансона, сенатора МекКарті, аніж за віце - президента Гюберта Гомфрі, близького співробітника Джансона.

Цей останній вислід правиборів, поруч із різними подібними проявами, коментатори схарактеризували, як ставлену широким американським громадянством вимогу „зміни". Уже сам покійний Роберт Кеннеді нібито признав, що він у ході своєї кампанії побачив зрушення загального настрою в сторону „зміни". Тому він у своїй кампанії в Каліфорнії вже не пропагував дальших законів про громадянські права і приспішеного миру у В'єтнамі, а закликав до пошанування права й національної дисципліни. Загальний настрій, що вимагає „зміни", відчув також віце - президент Гюберт Гомфрі. Він зрозумів, що йому шкодить опінія про нього, як „чоловіка Джансона". І тому, промовляючи минулого четверга в Клюбі Крайової Преси у Вашингтоні, виразно старався відмежуватися від теперішнього політичного курсу. Гюберт Гомфрі застерігся, що не буде виступати проти Джансона і його політики, але наче виправдував свою льояльність супроти Джансона своїм тимчасовим членством в „дружині Джансона".

„Пора на зміну" — головне виборче гасло обох республіканських кандидатів — віце-президента Ричарда Ніксона і губернатора Нелсона Рокефеллера. Идеться тільки про те, що хто розуміє під потрібною зміною. Сенатор МекКарті є найяскравішим прихильником негайного припинення війни, отож стоїть, так би мовити, на крайньому лівому крилі щодо в'єтнамської проблеми. Він розраховує також найбільше на голоси кольорових громадян ЗСА. Але загальна течія в ЗСА тепер відвертається від лібералізму у внутрішній і в закордонній політиці. Цікаво, як проявить себе гін до „зміни" в листопадовому голосуванні.

З'їзд без з'їзду

У Києві розпочався III з'їзд вчителів України. З цієї нагоди міністер освіти УССР П. Удовиченко, „міністерство" якого підпало під категорію „союзнореспубліканських" із осідком у Москві, виступив на сторінка „Радянської України з 18 червня із статтею „Учити і вчитися". Він подав лише кілька ділових інформацій та й вони далекі від конкретних. Наприклад: „Нині в Українській РСР є майже півмільйонна армія вчителів"; учні вищих кляс середніх шкіл масово кидають навчання — „тільки в одній середній школі ч. II м. Артемівська залишили навчання 36 дев'ятиклясників"; „вчителі повинні виставити на ворогів увесь арсенал нашої ідеологічної зброї, широко ознайомлювати дітей з грандіозними досягненнями Радянського Союзу"... Особливо „міністер" підкреслив, що вчителі „мають виховувати в учнів оптимістичну впевненість в здійсненні комуністичних ідеалів".

Стаття „міністра" була фактично вказівкою комуністичної партії, про що треба і можна говорити на вчительському з'їзді. Вже перші промовці почали з того, що „тепер загострюється ідеологічна боротьба між світом соціялізму і капіталізму" і т. п. А тим часом облогом лежать на освітньому полі України сотні проблем, які аж просяться на обговорення! Головні з них: доки терпіти політику примусового зросійщування українських дітей через російськомовне шкільництво? Доки терпіти хронічну нестачу українських підручників? Чому „міністерство" не поручить АН УССР опрацювати десятки підручників для українських шкіл, яких все ще немає і тому, мовляв, діти користуються підручниками з Російської „республіки"? Чому в школах України діти і старшоклясники мають вивчати історію партії та „Курс історії СССР", але нема курсу „Історії України"? Як подолати і як боротися з безперспективністю для випускника середніх українських шкіл одержати змогу студіювати далі у вищих навчальних закладах? — адже саме через це учні масово покидають середні школи, не закінчуючи навіть 8-9 кляс. Чому „уряд" не збільшить платні вчителям, бо що означає платня у 80 рублів на місяць, коли черевики коштують 20 рублів? Про ці та багато інших проблем не говорять на з'їзді вчителів України, бо коли народ у неволі, то в неволі і його шкільництво.

Богдан Галайчук

КАСТРИСТИ — ЗАЛІЗНІ СТУДЕНТИ Й БЕЗРОБІТНІ ПРОФЕСІОНАЛИ

Буенос Айрес. — Інститут Вивчення СССР провів у Мюнхені 20 і 21 травня симпозіюм на тему „Совєтський Союз і Латинська Америка", з участю коло п'ятдесятки здебільша американських, німецьких та англійських професорів; приїхав теж обсерватор з Державного Департаменту. Сама Латинська Америка була репрезентована менш як скромно: аргентинським та бразилійським консулами з Мюнхену, молодим кубинцем, що також живе в Мюнхені (д-р Рубен Іглезіяс), видатним совєтознавцем з Кельну, що ще в докастрівських часах жив на Кубі (д-р Борис Гольденберг) та нижчепідписаним. Ваш кореспондент був єдиним учасником симпозіюму, що живе в Латинській Америці, де веде єдиний латиноамериканський совєтознавчий центр.

Імпреза була поставлена на поважному рівні і вповні заслуговує на те, щоб познайомити з нею українських читачів.

Основна тема симпозіюму — кастризм. З ним була пов'язана безпосередньо чи посередньо більша частина доповідей: „Стратегія кастризму" (д-р Б. Ґольденберґ, корреферент Рубен Іглезіяс), „Кастрівський виклик комунізмові" (Кевін Девлін, корреферент Антоні Стровер), „Кубинсько - совєтські господарські взаємини від 1963 до 1968 р." (д-р Роберт Лемберґ, корреферент д-р Клявз Есер), „Совєтська стратегія супроти Куби, Латинської Америки і „Третього Світу" (д-р Вольфґанґ Барнер, корреферент проф. Роберт Фуртак), „Враження про совєтський імпакт на і б е р і в с ь к и й світ" (Тед Шульц, з „Ню Йорк Таймсу", корреферент д-р Борис Озес). Крім того роздано між учасників симпозіюму, поруч з друкованими на циклостилі текстами доповідей, три статті: „Бразилійсько-совєтські взаємини" (Ж. О. де Мейра Пеня) та „Деякі аспекти совєтсько - латиноамериканських взаємин" (аргентинець д-р Енріке Ріваролья) та „Режіс Дебре, пророк кастро - комунізму" (Флорене Мемеґалос).

Інші доповіді виходили поза ту осередню тему: „Совєтсько - латиноамериканські взаємини міжвоєнної доби" (Стефен Клісольд, корреферент Р. Е. Шульц), „Совєтська культурна діяльність в Латинській Америці" (Байрам Різа), „Совєтські економічні студії про Латинську Америку" (проф. Григорій Оствальд, корреферент Кевін Девлін).

Обмежуємося тут лише аспектом кастризму: ролі в ньому здеклясованої інтеліґенції.

Згідно з загальнопоширеною опінією, марксистсько-ленінські партії об'єднують у своїх рядах робітництво та селянство і змагають до покращання їх життьового рівня. З цього виводять низку висновків, з яких, зокрема, важливі два: 1) Марксисти різняться від, скажімо, християнських демократів, не ціллю, а лише засобами, що до тієї цілі ведуть; 2) Щоб охоронити Латинську Америку та інші недорозвинені економічно країни від комуністичної загрози, зайві будь-які репресивні засоби, вистачить основної соціяльної реформи, що піднесе життьовий рівень робітничих і селянських мас; зайві антибіотики, вистачить вітамінів.

У деяких країнах, як в Уруґваї, марксисти мають під своєю контролею і профспілкову централю, і студентство. Але в Арґентині переважна більшість робітничих та урядничих спілок у перонівських руках, на другім місці стоять демократичні спілки, а комуністичні, точніше — керовані комуністичним апаратом, стоять на сірому кінці. Зате комуністична Арґентинська Університетська Федерація (ФУА) контролювала традиційно столичний університет, доки не перемогла у виборах Гуманістична Ліґа, якою, до речі, комуністи зуміли згодом керувати шляхом „умовних рефлексів" у стилі Павлова.

Коли ж ідеться про марксівську турботу — про життьовий рівень народних мас, нас вражали помічення з нашого побуту у Венесуелі, у 1962 році, де ми бачили „затяжну психологічну війну, мета якої ясна: терористичною акцією спричинити відплив капіталів, ступневу ліквідацію підприємств, безробіття; холодно заплянований і вперто здійснюваний процес, внаслідок якого країна мала б „дозріти до пролетарської революції" („Свобода" з 27 лютого 1963 р.).

Зрозуміло, що ми були раді, коли зустріли потвердження цих наших — чисто емпіричних — помічень та їх виянення в аналізі доктрини Гевари й Дебре, у доповіді настільки компетентного дослідника як д-р Борис Гольденберґ.

У „Свободі" з 31 серпня м. р. ми з'ясували — за арґентинським автором Мартінесом Кодо — доктрину Режіса Дебре, і ще вернемося до цієї теми, щоб насвітлити її з перспективи мюнхенського симпозіюму. Покищо пригадаємо лише суть доктрини за доповіддю д-ра Гольденберґа: 1) Замість чекати на спонтанне виникнення умовин для революції, слід створити їх через організацію повстанчих вогнищ; 2) у недорозвиненій Латинській Америці збройна боротьба повинна початися від сільського терену.

За вибір сільського оперативного театру промовляють два арґументи: у горах та лісах легше ховатися від поліції та війська і — тверде життя, зокрема в гористому терені сприяв вирощенню революційної особовости, необхідної для справжнього революційного аванґарду. „Гори перевиховують міщанина й селянина на пролетаря, а місто робить міщан навіть з пролетарів", — писав Дебре.

Щойно на третьому пляні стоять селянські злидні. При тому кастристи розраховували на те, що латиноамериканський селянин легше дасть себе взяти на партизанську авантуру, ніж міський робітник, бо він не має чого втрачати. Не йшлося їм про те, щоб організувати селян для самооборони та для спонтанного здійснювання земельної реформи — так, як це робили марксисти некастрівської орієнтації в Колюмбії, організуючи „незалежні республіки", або в Перу „селянські синдикати", очолені троцькістом Гуго Блянком. Хоч вони дивились на такого роду організацію лише як на перший крок до загальної революції, кастристи осуджували їх за те, що брали за вихідну точку оборону селянських інтересів і таким способом сподівалися знайти спільну мову з селянством.

Гевара не приховував погорди супроти селян, „які готові воювати лише за те, щоб запевнити собі та своїм дітям власну землю". Ментальність їх, мовляв, дрібноміщанська, не соціялістична.

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПРАВДА ЖИТТЯ

Середньовічні альхеміки витратили мільйони годин на те, щоб винайти „елексир життя" і, звичайно, нічого не винайшли, бо не можна винайти того, чого не існує.

Сучасні псевдовчені, червоні альхеміки XX століття, концентрують свою увагу не на відкритті „елексиру життя", а на закритті життя, на закритті життьових правд. Совєтська преса концентрує зусилля саме в цій ділянці. Перед у „закриванні життя" веде в Україні щоденник „Радянська Україна", недавно нагороджений Москвою черговим орденом.

Переглядаючи річники харківського „Комуніста", що згодом став „Радянською Україною", можна знайти там безконечну кількість прикладів „закривань життя".

Вслід за московською пресою „Радянська Україна" десятиліттями писала, що західній світ уже стоїть на межі большевицького типу революцій, що він „валиться", що він ось - ось потрапить у московську калиту...

Але даремно було б шукати в тому щоденнику правдивих вісток про життя українського народу впродовж майже 50-літньої червономосковської окупації. Годі знайти там повідомлення, як загинув Митрополит УАП-Церкви В. Липківський, де поділися десятки тисяч українських православних і католицьких священиків, що сталося з сотнями тисяч українських селян, засланих на Соловки та інші Бамлаги, де, хто й коли зривав динамітом церкви та історичні або в новіших часів будови — де і коли судили Вячеслава Чорновола та майже 200 осіб квіту української інтелігенції...

Довго мовчала „Радянська Україна" й про іншу правду життя — про відхід від Москви та комунізму в Польщі, Румунії, Чехо - Словаччині, не кажучи вже про Югославію. Але правда життя завжди випливає нагору.

Так врешті - решт довелось і „Радянській Україні" надрукувати промову Гомулки про те, як польські студенти били браво на виставах „Дзядів" А. Міцкевіча саме там, де герой п'єси проклинає Москву. 14 червня „Радянська Україна" опублікувала промову чеського діяча Смрковського, який заявив, що „в нашій країні проявили себе сили, які нічого спільного не мають із соціялізмом, з цілями КПЧ... Ми знаємо, що це викликало почуття занепокоєння радянського народу, — сказав той діяч, — Ми теж занепокоєні цим. Але хочу вас запевнити, що це діяльність невеликої купки людей, окремих осіб".

Знову виходить нагору правда життя, навіть у такій короткій промові Смрковського в Москві, і альхеміки з „Радянської України" не можуть її змінити, адже то офіційне повідомлення московського ТАСС: якщо нові події в сателітній Чехо-Словаччині викликані тільки „купкою людей", окремими особами, то чого ж тоді мова про „сили", і чого ж тоді вони „викликали занепокоєння" в СССР та нібито в самій ЧССР? Для чого з поспіхом плянувати маневри армій країн Варшавського пакту на території Чехо-Словаччини?..

Для українського читача на Батьківщині правда життя виразно помітна ще і в чомусь іншому, в тій же промові члена Президії ЦК комуністичної партії Смрковського. Він сказав: „Ми знаємо, що радянський народ і комуністична партія СССР з довір'ям ставляться до народів Чехо - Словаччини". Якщо в Чехо - Словаччині живуть народи, що і є правдою, то чому це в СССР живе „совєтський народ", коли є їх там понад сто? Така, може й вимушена, національна дискримінація також не проходить повз увагу допитливого читача в Україні.

Преса покликана інформувати про щоденне, живе життя, а не його умертвлювати, себто дезінформувати читачів. Але червоні альхеміки волею - неволею мусять займатись дезінформацією, бо самий факт існування імперії „СССР" в нашому столітті — є проти правди життя, проти розвитку історії, проти руху годинникової стрілки світу.

13-го червня в Женеві на Конференції ОН зайшла мова про Права Людини. І відразу ж підвівся з крісла „представник УССР В. Зайчук" і заявив, як повідомляла „Радянська Україна" з 14 червня: „В результаті політики рівноправности націй, які входять до складу СССР, Україна... вийшла щодо рівня розвитку господарства до передових країн світу".

Горить на злодієві шапка, і горить вона на всіх ділянках життя. Тут і там це відбивається в совєтській пресі. Саме тому в Україні даремно хтось шукатиме річників „Радянської України": там стільки неправди, що зберігати річники — неофіційно заборонено.

(л. п.)

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: Д-р Михайло Данилюк

КРОВ З ВИХІДНОЇ КИШКИ

Розглянувши кривавлення шлунку, торкнемося тепер проблеми іншого роду кривавлення, яке часто трапляється — кривавлення вихідної, або грубої кишки.

Кров, яка появляється в шлункових виділинах — це, безперечно, важливий симптом, часто зв'язаний з дуже поважним станом хворого. Звертати всю вину на т. зв. гемороїди — це значить бавитися з вогнем. Щоправда, часто кров появляється тоді, коли тріскає судина самого виходу кишки, але це не завжди так.

Згадавши гемороїди, треба зазначити, що вони є нічим іншим, як звичайними жиляками виходу кишки, і постають з різних причин: напруження при нереґулярних виділинах, частих пологів у жінок, сидячої праці. Ці жиляки набрякають щораз більше, іноді болять, печуть, сверблять, а часами, тріснувши внаслідок напруги або запалення, кривавлять. Їх лікують по-різному: відповідною дієтою, реґулюванням виділин, медикаментами, а то й операцією. Вони, хоч і неприємні, все ж не грізні.

Отже, поява крови у виділинах не мусить означати лише гемороїдів. Вона може бути при запальному стані грубої кишки, що вимагає затяжного лікування, а також від пухлин у кишці. Ці пухлини можуть бути негрізними поліпами, але також можуть бути початком пістряка грубої або вихідної кишки. Про те, що саме має людина, коли в неї у виділинах появляється кров, не знає ані вона сама, ані лікар, аж поки не буде зроблено відповідних рентґенів та обслідів.

Часто при таких обслідах виявляють поліпи кишки, тобто малі, вузлуваті наростн, які, як правило, треба видаляти операційним способом. Справа в тому, що переважна більшість цих поліпів раніше чи пізніше переходить у рак. Усунувши такого поліпа, його передають для докладного обсліду патологом, щоб виявити, чи вже нема початків пістряка. Коли такий є, тоді — залежно від ступеня розросту — або вирізується кусень кишки, або видаляється частину оболонки кишки, після чого кожних три-шість місяців перевіряється це місце, щоб бути певним, що нема рецидиву.

Залежно від положення поліпа в кишці — чи він при самому виході, чи далеко вище, при початку грубої кишки, хірург переводить операцію, маючи на увазі, що в деяких місцях поліпи частіше переходять у пістряка, як в інших.

Буває й так, що при першій же появі крови в шлункових виділинах рентґен виказує пістряка. Тоді необхідна негайна операція. Вигляди на майбутнє — різні, залежно від того, якого ступеня злоякісности цей пістряк і як довго хворий його має. На жаль, пістряк грубої кишки не завжди кривавить в ранній стадії, а коли вже кров показується — він у повному розрості.

Треба пам'ятати, що пістряк грубої і вихідної кишки — це в Америці пістряк число один. Відрадним явищем є лише те, що він відносно не такий грізний, як інші, якщо, очевидно, його видаляється в ранній стадії. Вже десятки тисяч людей 15-20 років тому пройшли операцію пістряка вихідної кишки і живуть далі нормальним життям. Вони напевно не належать до тих, що при появі крови лікували „гемороїди", а таки негайно звернулись до лікарів.

Кривавлення вихідної кишки дещо різниться від кривавлення шлунку. В першому випадку рідко коли кров має чорний колір, бо вона не має часу стравитися в кишці і має нормальний червоний колір. Вона може мати темні згустки, може бути змішаною зі слизом, може появлятись одного дня, а зникати наступного, може бути в малій і великій кількості. Але яка б і в якій кількості вона не була б, який би колір не мала — таки треба звернутись до лікаря. Коли лікар поставить діягноз, що це гемороїди — тим краще для пацієнта. Тоді йому слід їх лікувати, але без перевірки завжди є можливість, що це поліпи кишки, а то й початки пістряка. Раннє лікування — часто зберігає людське життя.

Рекламовані препарати, які ніби чудом лікують гемороїди, реґулюють шлункові виділини і т. д. — може й непогані речі, але вони не збережуть людину від пістряка, якщо кривавлення починається з поліпа, часто вже задавненого. Їх можна уживати, лише порадившись з лікарем.

ЩО СПІВАЄ ВАСИЛЬ МАЙДАНЮК

„Радянська Україна" з 15 червня знайомить з його репертуаром „дивним для жителя Ужгороду:

„Посреди-поля част
[ракитов куст,
Под кустом лежит тело
[белое,
Тело белое, молодой казак...

Скінчивши пісню, господар відклав гармошку набік..." Ще в часі війни той Васілій „Майданюк" був у совєтській армії: „Повернувсь Василь у село цілий-неушкоджений, та сім'ї своєї не знайшов. На місці рідної оселі чорніло згарище. Дружина і троє діток лежали на цвинтарі. То — чорна справа рук бандерівців"... Колгосп збудував йому „хату в центрі села", і тепер він пропаґує серед ужгородської молоді чужу культуру, „співає хрипкуватим голосом „Уж ти поле майо, поле чістоє"...

Іван Білецький

ВЕЛИКДЕНЬ У ГРЕЦІЇ

(2)

Наступний день: Меґалі Параскеві (Велика П'ятниця). Дафне пішла до церкви пізним вечором. Церква повнісінька людей. Всі зодягнуті начорно. Посередині підлоги заслона, вкрита самими білими квітами та ліліями. Священик відступив від вівтаря, ступав поміж натовпом народу що зітхаючи розступався з пошаною та слідкував за його кроками.

Священик зник за заслоною. Почувся голос дзвіночків. Церковні хлопці поралися коло заслони. Священик голосно мовив молитви. Заслона стала складатися, лілеї падали на землю. Заслона впала. Перед нашими очима стояла труна. То була гробниця на підвищенні, мережена Плащаниця, з подобою Христа, вся засипана білими квітами, лише одно око споглядало на церковну стелю. З хвилиною, як лише заслона впала та показалася гробниця, нарід подався туди. Марта підняла стоптану лілею, колиж підвелася, очі її були повні сліз. Люди тиснулися до гробниці. Чотири особи взяли гробницю на сильні барки. Марта схопила мене за руку, щоб ішла знею.

Церковні двері відчинилися. Люди уставлялися за священиком. Хоругви, ліхтарні піднялися вгору. Дяки уставилися у двійки за гробницею, співали „Киріє Елейзон". Труна рушила, замиготіли свічі, у золотих хрестах відбивалися світла свічок. Почалася процесія. Я держала свічку в руці. Мартину свічку захопив легенький вітрець, що дув із надвору. Вона заслонила полум'я долонею. Лілея, що була підняла її, склонила голівку. „Киріє Елейзон" помало затихало, як труну виносили з церкви. Добилися до дверей. Тепер церква виглядала немов покинута. Місяць не світив, але ніч була ясна, небо вкривали зорі. Тут, надворі, люди здавалися такі маленькі під безмежним небесним склепінням. Два хлопчики пробігли, щоб бути біля труни. Можна було чути їх дихання. Стільки свічок, як зір на небі, а процесія — людська Молочна дорога. Попереду процесії просувалася група, за групою ступав священик. Процесія ішла попри Аґрарний Банк, поліційну станицю, народню школу, в якій зберігаються Несторові реліквії.

Вони вже йдуть! вже йдуть! — говорила Марта, шарпнувши Дафне за руку. Вказувала заплаканими очима на перехрестя доріг, де була церква Аґіос Ніколаос. Відтіля просувалася вділ тамошня процесія, щоб злучитися з процесією церкви Аґіос Йоаніс. Тисячі малесеньких світел на гірській дорозі.

З Мартою перебігла Дафне вділ попри людське море. Обі зупинилися біля труни та дяків. Тоді саме обі процесії зійшлися. Золоті хрести торкнулися. Процесії зупинилися. Всеньке місто Гора співало „Каріє Елейзон"!

Почалося святочне печення. В усьому місті чути запахи „кульоарія" (святочне печиво) і великодніх пасок. У „фурносі" (печі) кожної хати горів вогонь. Знімався дим. Паски, хліби, булочки, рогалики, солодке печиво. Красять тисячі яєць, усі на червоно. Крашанки в кожній хаті, крашанки вкладали теж у тісто, щоб пеклися. У піч клали перші верстви вепрового м'яса.

Чудовий, ясний ранок. Із усіх церков дзвони звіщають, що сьогодні воскресне Христос із гробу. Марта й Дафне пішли до млина забрати муку, змелену з Мартиної пшениці. Млин був над потоком, що плив згори. Гора межувала з довгою левадою. На леваді було дванадцять чи тринадцять круглих гробів, „тафі" з Несторових часів. Марта розмовляла з мельником, а Дафне пішла оглянути ті „тафі". Подобали на вулики, неглибокі й тухлі, внутрі неохайні.

В одному з гробів знайшла Дафне кілька черепків. Завинула один у хусточку, щоб показати Марті. Марта відкинула та сказала: „Якісь хлопці розбили там горщок". „Ні, це дорога річ. Старовинна. Ці гроби та посуда належали до Несторових невільників. Ти не віриш мені?" — „Алеж вірю, дорогенька. Та чи воно важне: вірю я чи ні? Старовина, Несторові невільники вживали їх, забери їх до Америки, але мене не забудь! Не забудь, що вони з Гори! Не забудь!" А далі співучим-монотонним голосом мовила до себе самої:" „Ти забудеш, забудеш про тайфун. „Він пройшов там колись", скажеш. Ах, Хрісте му, де ти? Немає вже в мене батька! Мама, наче та курка, вештається з ранку до вечора, щоб держати якось цю хату. Я живу в чужій хаті, працюю на чужині*). Брати та й сестри від'їдуть. А ти, сестро, поїдеш далеко... І хто зна, чи побачу ще коли тебе!"

Пізніше пополудні, як сходили з вулиці Ката Руба, мовила задумливо: „Ти бачила, як то гарно було вчора вночі. Тож затям собі, як вернешся в Америку, що ти бачила, як Пасха Хрістос умирав і як ми оплакували Його. Хрісте му! Хрісте му, чому Ти вмер, а світ такий поганий?"

Понад дорогою, що нею ішли, був пагірок. Там поховонили Мартиного батька, Барбу Йоаніса. Церковця, рожева від сонця, а рамена хреста чорніли в голубому небі.

Церква сьогодні виглядала, як у ніч Меґалі Параскеві. Всі свічі горіли рожевим сяйвом. Заслона вкрита квітами, як і передше, але тепер вони були різнокольорові, червоні рожі, білі лілеї. Квіти кругом кожного панікадила, їх повно всюди. Жінки жертвували свої „скулярікія" (ковтки), браслети, перстені. Марта дала Дафні свічку, другу держала в руці. Нарід заметушився. Співали на іншу ноту. Знадвору було чути голос півнів; до півночі вже недалеко. Із срібної кадильниці священика розстелявся дим. Священик перестав співати, він держав незасвічену „канділі", поглядав на заслону, всі люди теж звернули туди свій зір. Заслона впала, квіти порозліталась по підлозі. Не було гробниці. Тишина, ніхто і не ворохнувся. Чути було лише ще слабе останнє шелестіння квітів, що спадали на кам'яну підлогу. Священик нахилився над вівтарним світлом, засвітив свічку від вівтарного світла.

— П р и й д і т е, прийдіте, прийміть Світло! — мовив він.

Нарід рушив до нього, священик поступив уперед. Люди гляділи на Світло, яке бажали прийняти. Старенька бабуся перша дійшла до священика, п р о стягнула свою свічку до священикової. Священик торкнув своєю свічкою, гніт у бабусиній свічці засвітився. Це світло з її свічі засяло в очах усіх. Тепер бабуся держала свою свічку та засвітила хлопчикову, „Прийми Світло!" прошептала. Священик засвітив свічку іншої жінки. За секунду горіло п'ять „канділя", за хвилиночку двадцять. Церква змінилася, яснішала й яснішала від цілунків свіч. Роздався голос дзвону, чудовий, могутній, торжественний.

„Хрістос анесті!" викликнули всі люди. — „Хрістос анесті! Хрістос анесті!" Він воскрес. Рішуче потрібні були лише ці два слова: „Христос Воскрес!" Вони вміщали в собі всю радість.

Пізніше, як Марта й Дафне вийшли з церкви, стали вибухати фоєрверки. Місто

(Закінчення на стор. 4-ій)

* Марта з усією своєю ріднею жила в хаті, у посілості багатої старшої діви Марії Економопулю, де працювала на її виноградниках.

Сумний спогад ветерана

(ПРО РОКОВИНИ ЛИСТОПАД)

Проминуло сорок сім років, як Армія УНР, переможена в останній листопадовій битві (10-11 листопада) численною ворожою силою, змушена була 21-го листопада 1920-го року залишити кордони України, свій народ, своїх рідних і близьких друзів, які остались в московсько - комуністичній неволі.

Дійсність їх там безпросвітня і жорстока, змагаються вони потаємно за національне збереження, в надії на краще завтра України...

Після близько чотири-літньої збройної боротьби під проводом Головного Отамана Симона Петлюри за право до суверенного життя української нації 21-го листопада 1920 року закінчилась одна з великих епох нашого національного життя.

Від початку революції на протязі чотирьох років (1917-1921) при великому національному піднесенні народу, ветерани брали безпосередній уділ в боротьбі проти інвазії комуни москвинів.

В тих фанатичних безприкладно нерівних змаганнях не раз рівночасно на кількох фронтах, ветерани заслужили собі назву лицарів - борців відродженої України. В цій вітчизняній війні, ветерани розвинули найбільший ентузіязм народний. Воєнний труд і самопосвята ветеранів, бувших вояків Української Армії в період збройної боротьби, були безмежні.

Трагічними свідками їх боротьби і слави бойової є Крути і Базар.

Їх славні рейди бойові — два зимові походи.

Події — епохи збройної боротьби залишилися навіки пам'ятними і записані кривавими буквами в серцях ветеранів.

— „Чи ми, учасники збройної боротьби в тім часі, коли увесь світ не знав, що таке Україна, ніхто не хотів її визнавати, як самостійну державу, ніхто не вважав нашого народу за окрему націю, чи ми своєю боротьбою, здобули для України щонебудь?

Ми боротьбою, упертою і безкомпромісовою, показали світові, що Україна є, що її народ живе, бореться і не перестане боротися за своє право, за свою свободу й державну незалежніть.

За час української національної та соціяльної революції ми сцементували українську націю, яка безперестанно змагається за належне їй місце серед вільних народів.

Тільки через боротьбу з Україною, большевизм не дійшов до західньої Европи." (Уривок з промови Гол. Отамана С. Петлюра 26 - XI 1919 р.)

З боротьби ветерани вийшли духово зміцнені і сильні, загартовані проти покус примирення з ворогом, без нарікань на долю скитальця, горді на наше минуле, повні віри в наше будуче.

Смутна річниця 21-го листопада, залишення Українською Армією України не є для нас ганьбою, не маючи своєї „Формози", ми відійшли на території чужих країв.

За кордоном України, еміграція створила соборницьку еміграційну Україну з діяспорі, тим самим безперестанно протестуємо на міжнароднім форумі проти поневолення України большевицькою Москвою.

Вислідом того імперіялістична Москва терпить „Червоний Уряд" України в Києві, а народ український має незначні життьові полегшення.

Подвиги і воєнний труд ветеранів — борців за волю України є і будуть безмерті в пам'яті поколінь українського народу.

В 47-му Річницю залишення України згадаємо наших воїнів — лицарів, що життя віддали за Батьківщину, смерть їх кличе нас до помсти, до дальшої боротьби, Даймо поклін їх незнаним могилам. Пам'ять їх ушануймо хвилиною мовчання.

Ми ветерани - генерація збройної доби, в силу тодішніх світових обставин не закріпили волі відрожженої України. Україна сьогодні окупована віковічним ворогом - імперіялістичною червоною. Москвою, яка 7-го листопада відзначала по всім Совєтським Союзі ювілей 50-ліття жовтневої революції і перемоги над нами „буржуазними націоналістами - фашистами".

Будемо вірити, що грядучі покоління в Україні і на еміграції підуть нашими слідами боротьби, в зручний час завершать наше незакінчене „діло": здобудуть вимріяну волю Україні.

Золота Молоде!

Ми ветерани день по дні відходимо з подолу землі в засвіти, уступаємо тобі життьовий простір і передаємо наші традиції й ідеї для збереження їх для дальшого змагу за права і волю українського народу.

Юні Друзі! держіть гордо наші національні знамена, скроплені українською вояцькою кров'ю в боях Базару і Крут...

В. Зарицький

Союз Українок Америки

ПРОГРАМА XV. КОНВЕНЦІЇ СУА

у днях 5, 6 і 7-го липня 1968 року у Шикаго, Ілл.

П'ятниця, 5-го липня 1968

Год. 8-10 рано — Реєстрація делеґаток
Год. 10-12 — Відкриття Конвенції
Привіт — **Олена Лотоцька,** почесна голова СУА
Вибір Конвенційної Президії
Представлення делеґаток — **Стефанія Пушкар,** голова СУА
Вибір Конвенційних Комісій
Год. 12 — Доповідь „Наша постава до подій в Україні", **Ірина Пеленська,** пресова реф. СУА
Год. 1-2 — **Спільний обід**
Год. 2-5 — Звіт голови Централі
Звіт Фінансовий
Звіт Контрольної Комісії
Дискусія над звітами
Год. 5-6 — **Вечеря**
Год. 6-8 — Англомовний панель на тему: „Підтримуємо боротьбу за права людини".
Модератор, **Анастасія Вокер,** містоголова СУА
Год. 8 — Відкриття Виставки Жіночої Творчости і мистців **Мошинських — Рома Турянська**

Субота, 6-го липня 1968

Год. 8-11 — Засідання Комісій
Год. 11-1 — Сесія Молодечих Відділів
Проводить **Марія Наваринська**
Год. 1-2 — **Обідова пора**
Год. 2-4 — Звідомлення Комісій
Прийняття ухвал
Год. 4-6 — Панель на тему „Напрямні розвитку нашої організації".
Модератор, **Дора Рак**
Год. 7:30 — **Бенкет**

Неділя, 7-го липня 1968

Год. 8 рано — Служба Божа
Год. 9-11 — Засідання Комісій Номінаційної і Статутової
Год. 11-1 — Вибір Головної Управи
од. 1-2 — **Обідова пора**
од. 2-5 — Звіт Резолюційної Комісії
Ухвалення Резолюцій
Год. 5 по пол. — Закриття Конвенції

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Стейту Коннектикат

повідомляє, що

в неділю, 30-го червня 1968 року

о год. 4:00 по полудні в ЦЕРКОВНИЙ ЗАЛІ

при 567 Джордж Ст. в Ню Гейвені, Конн.

— відбудуться —

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ

участь у яких повинні взяти всі члени Окружної Управи та Контрольної Комісії, відділові урядовці, конвенційні делеґати та представники наступних Відділів:

Ансонія 67	**Ню Бритен 254**
Бриджпорт 59	**Ню Гейвен 54, 370 і 414**
Брістоль 390	**Савтпорт 84**
Дербі 23	**Стемфорд 350**
Глестонбері 138	**Віллиментик 387**
Гартфорд 12 і 277	

У Зборах візьме участь

Ярослав ПАДОХ, головний секретар УНСоюзу

В ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:

1. Звіти Окружної Управи, Контрольної Комісії та поодиноких Відділів.
2. Вибір Окружної Управи і Контрольної Комісії.
3. Ювілейна кампанія та завдання Округи і Відділів на 1968 рік — доповідь головного секретаря **Я. ПАДОХА.**
4. Дискусія над доповіддю і ухвали.
5. Відзначення заслужених союзових діячів.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

Іван Телюк, голова — **Д-р К. Матвієнко,** секретар

СОЮЗОВЦІ! ВСІ БЕЗ ВИНЯТКУ ЗУСТРІЧАЙМОСЯ З ЧЛЕНАМИ ЕКЗЕКУТИВИ УНСоюзу НА ОКРУЖНИХ ЗБОРАХ. НЕХАЙ НА НИХ НЕ ЗАБРАКНЕ НІКОГО З ВАС!

Коговз, Н. Й.

ДИТЯЧА ОПЕРА „СЕРЕД АНГЕЛІВ"

Артисти „Серед ангелів" та їх опікуни

19-го травня мали ми змогу побачити вперше дитячу оперу „Серед ангелів". Публіка прибула численно з думкою побачити звичайну дитячу імпрезу, та вже по перших акордах увертюри глядачі зворушилися прекрасною грою молодих піяністів Василя Мокия і Богдана Крушельницького, яких підготовила відома піяністка пані Ірина Заячківська-Гаврилюк, професорка музичної школи в Коговзі.

По чудовій увертюрі відчиняється прекрасно розмальована сцена паном М. Крушельницьким. Зворушує гра і спів доброго пастушка, якого грав Любомир Попович, та бурхливий вхід збиткунів: Василя Р. Боднара, Юрія Романишина, Ігоря Стадника і Андрія Єдинака. Сподійний і веселий вхід дівчаток подобався глядачам.

В сні хлопчиків бачимо Ангела Хоронителя (Рома Цьолко) і двох старших ангелів (Діяна й Ірця Боднарі) та страшних чортиків (Роман Ракочий і Олег Омецінський). Сценка сну мала прекрасне освітлення. Остання ява, вхід хору ангелів, була зворушлива. Ролі ангелів грали Ангеліка Романишин, Зоряна Цьолко, Керол Вербицька, Катря Ракоча, Діяна Боднар, Рома Цьолко, Ірця Боднар, Галя Омецінська, Арета Ракоча, Галя Мацюк і Надійка Стадник. Всім сподобалася гарна Українська мова дітей. Ці діти належать до музичної студії пані Ірини Заячківської Гаврилюк. Вони виконали свої ролі по мистецьки. Професорка їх добре підготовила до виступу. Треба відзначити піяністів, які так уміло акомпанювали молодим співакам. Признання належиться і батькам, які любуються в українськім мистецтві і посилають своїх дітей до Української Музичної Студії.

Проф. Ірина Заячківська - Гаврилюк може бути горда з того, що зерно, яке вона посіяла, зацвіло поміж українською громадою пахучим цвітом. Пані Гаврилюк не тільки дбає про дітей своєї студії, вона бере активну участь у релігійних і громадських імпрезах. Виставлення опери „Серед ангелів" було на будову нової української католицької церкви в Коговзі. Пані Гаврилюк склала щиру подяку всім присутнім. Між присутніми гостями були сестри Василіянки місцевої парафіяльної школи, парох о. В. Андрушків, о. Б. Волошин з Вотерволіту, о. В. Довгович з Трой, о. В. Данилів, о. Л.Ліщинський з Амстердаму. Гарне враження зробило на всіх присутність о. Б. Смика з Ютики.

Н. Н.

КАСТРИСТИ — ЗАЛІЗНІ СТУДЕНТИ Й БЕЗРОБІТНІ ПРОФЕСІОНАЛИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Тому партизанка може, на його думку, використовувати селян лише як гарматне м'ясо, але не залишати на них ініціятиви. Кастристи відкидають те, що в марксистському жарґоні зветься „спонтанністю", і протиставлять їй елітаризм.

„Для кастристів, — пише Ґольденберґ, — партизанка не є змаганням селянських мас, не є змаганням, яке виростає із самих таки селян і ними самими здійснюється для оборони їхніх інтересів... Існує основна різниця між підходом до селянської боротьби, з одного боку, комуністів та троцькістів і з другого — кастристів. Кастрівська партизанка елітарна, не масова. Вона не оборонна, а зачіпна, складається з рухливих загонів, які борються за протиімперіялістичну і соціялістичну революцію". Одним словом, які намагаються втягнути селян у змагання за цілі чужі селянам.

З цього погляду кастрівський підхід нагадує гасло освіченого абсолютизму: все для народу, нічого через нарід; народ затемнцій, щоб збагнути, де лежить його добро і як до нього змагати. Але існує одна чітка різниця Людвик XV бажав щоб кожний французький селянин мав курку у своєму глечику — і в цьому не розходився з бажаннями самих таки селян. Він лише вважав себе за більш компетентного, щоб вказати селянинові найкращий шлях до добробуту. Навпаки, Гевара не крив погорди до селянських мрій про добробут. Він це ствердив ясно у своїй книжці „Людина й соціялізм на Кубі". Необхідно, мовляв, перевиховати капіталістичну людину (отже й селянина з його прагненням до „дрібноміщанського" добробуту) на соціялістичну людину, готову підпорядкувати особистий добробут героїзмові та змаганню за добробут усіх.

„Ініціятива перебудови держави на робітничу державу вийшла не від клясово - свідомого робітництва, а від революційних провідників, що походять із середньої верстви", — писав ще 1961 року американський кастрофіл Моррей у „Монтлі Ревю". Революція вимагає героїзму, не гедонізму, вимагає жертви, знищення всіх привілеїв — включно з привілеями міського робітництва. Тому важко пірвати на неї промислового робітника; нелегко пірвати й селянина, який не має власної землі, але мріє про неї. Кастро може розраховувати — подібно як Ленін у 1917 році — в першу чергу на здеклясовану інтеліґенцію. На „залізних студентів та професіоналів, що не можуть знайти клієнтів" — на елемент, яким так погорджував Карло Маркс.

БРАТСТВО 1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УНА

під патронатом і співучасті МІЖКОМБАТАНТСЬКОГО КОМІТЕТУ та всіх КОМБАТАНТСЬКИХ та МОЛОДЕЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ — запрошує все Українське Громадянство міста Шикаґо на

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ 1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ

Головний промовець **Ген. ПАВЛО ШАНДРУК**

Час: Неділя, 30-го червня 1968 р.

Збірка — 10:30 рано, Служба Божа — 11 год. рано, пізніше багата програма до вечора.

Місце: Forest Picnic Grove 1046

Elk Grove Village, Higgins Rd.

Автобуси їдуть від дому СУМА в год. 9:30 рано.

На випадок непогоди, святкування відбудеться в залі СУМА, 2455 W. Chicago Ave.

Початок год. 3:00 по пол.

У ВОСЬМУ СУМНУ РІЧНИЦЮ

ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

Пластуна-Юнака

ІГОРЯ ВОЛОДИМИРА ЛЕВИЦЬКОГО

що був утоплений в ріці Вискансин у пластовому таборі „Великий Луг" 28 червня 1960 року, враз з іншими п'ятьма юнаками:

КУРИЛЯК Орест — **НИКОРОВИЧ** Орест
КУЧМА Роман — **ПРИПХАН** Юрій
ШЕРЕМЕТА Олег

буде відслужена

в СУБОТУ, 29 ЧЕРВНЯ 1968 р.

год. 8:30 рано

Заупокійна Літургія з Парастасом

а в НЕДІЛЮ, 30 ЧЕРВНЯ 1968 р., год. 10 рано

Панахида

в православній церкві СВ. МИКОЛАЯ в МІННЕАПОЛІСІ, Мінн.

у СПІЛЬНІМ СПОМИНАННІ ВСІХ ЗАГИНУВШИХ ЮНАКІВ.

Всіх знайомих і приятелів запрошує:

протопресвитер Д-р Володимир ЛЕВИЦЬКИЙ, батько і родина

— В. И. П. —

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР „ДУМКА" В НЮ ЙОРКУ

З великим болем і смутком повідомляє своїх членів і всю Українську громаду, що дня 22-го червня 1968 року з Волі Всевишнього відійшов у Вічність на 42-му році життя Дорогий і Незабутній наш член-соліст і співак

сл. п. БОГДАН ПИРОЖАК

ПАНАХИДА в понеділок 24-го червня 1968 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул, Ню Йорк.

ПОХОРОН у вівторок 25-го червня ц.р. о год. 9-ій рано з похоронного заведення до церкви св. Юра, а звідтіль на цвинтар Cypress Hills, Queens, N.Y.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Безмірним горем прибита

УПРАВА ХОРУ „ДУМКА"

Управа Хору „Думка" просить своїх членів і приятелів Покійного — замість квітів на Його свіжу могилу — складати пожертви на будову Катедри Св. Софії в Римі. Пожертви проситься слати на адресу Хору „Думка", 140-142 Second Ave., New York, N.Y. 10003. Список жертводавців буде проголошений у пресі.

Ділимося болючою вісткою з Рідними і Знайомими, що дня 22-го червня 1968 року, з волі Всевишнього, відійшов від нас, ненадійно на 42-му році життя

НАШ НАЙДОРОЖЧИЙ І НЕЗАБУТНІЙ СИН, БРАТ І КУЗИН

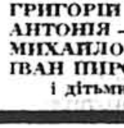
бл. п. БОГДАН ПИРОЖАК

бувший член І. Української Дивізії, член Спілки Української Молоді, член хору „Прометей" в Торонті, член Українського Спортового Клюбу в Ню Йорку, і член Українського Хору „Думка" в Ню Йорку.

ПАНАХИДА за спокій Душі відправиться в понеділок, 24-го червня ц.р. о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул., в Ню Йорку.

ПОХОРОН у вівторок, 25-го червня 1968 р. о год. 9-ій ранку з похоронного заведення до церкви св. Юра, де відправиться Служба Божа, а опісля на цвинтар Cypress Hills, Queens, N.Y.

У безмежному болю:
ГРИГОРІЙ — батько
АНТОНІЯ — сестра з Родиною
МИХАЙЛО — брат з Родиною — всі в Україні
ІВАН ПИРОЖАК — кузин з дружиною Вірою і дітьми Іреною і Юрієм в Торонті, Канада.

Ділимося сумною вісткою з членством і громадянством, що в суботу 22-го червня 1968 р. ненадійно відійшов від нас у Вічність член 1-ої УД УНА, наш невіджалуваний Побратим по зброї

бл. п. БОГДАН ПИРОЖАК

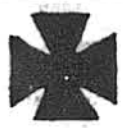
нар. 13 червня 1925 року,

ПАНАХИДА в понеділок 24-го червня о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул., Ню Йорк, Н.Й.

ПОХОРОН у вівторок 25-го червня ц.р., о год. 9-ій ранку з похоронного заведення до церкви св. Юра, а звідтіля на цвинтар Cypress Hills, Queens, N.Y.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА Б-ВА „БРОДИ-ЛЕВ
І СТАНИЦЯ І. УД УНА — НЮ ЙОРК

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Знайомих, Товаришів по Зброї та все Українське Громадянство, що дня 23-го червня 1968 р. в Сиракюзах відійшов у Вічність на 83-му році життя наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

св. п. ЮРІЙ КІВЕРЧУК

Полковник Армії УНР

ПАНАХИДА за спокій душі Покійного мала відбутися в понеділок, 24-го червня ц. р. о год. 7-ій ввечері в похоронному заведенні Петра Мацка при 1609 Дженесі евеню.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ почнуться у вівторок, 25-го червня 1968 р. о год. 7-ій ввечері в тому ж похоронному заведенні і опісля о год. 7:30 ввечір в місцевій українській православній церкві св. Луки при 201 Ловелл вулиці.

В середу, 26-го червня 1968 р. тіло Покійного буде перевезене на Український Православний Цвинтар св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., де о год. 12:30 по полудні відбудеться похорон.

Горем прибиті:
ІВАННА — дружина
НАДІЯ — дочка
РОМАН ШАРАН — зять
МАРТА і ЮРЧИК — внуки

ВІННІПЕҐ І МАНІТОБА ВСЕЦІЛО ПІД ЗНАКОМ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

квітів Верховному Архиєпископові та піднесенем господарем бенкету сен. Юзиком тостом за королеву. Вітаючи Гостя, сенатор Юзик висловив певність, що приїзд і відвідини Первоієрарха Української Католицької Церкви в Канаді і ЗСА обновлять, об'єднають і скріплять всіх українців у їх зусиллях служити добру, праві і волі.

Після вечері Верховного Архиєпископа, вітали міністер Крейк від провінційного уряду Манітоби, посадник Степан Дзюба, промовляючи англійською й українською мовами, Архиєпископ Боду, промовляючи по-французьки від латинської Ієрархії, о. Антоній Мавромарас, промовляючи по-англійськи і по-грецьки, від Грецької Православної Церкви, о. д-р Василь Кушнір від репрезентованих і очолюваних ним Комітету Українців Канади і Світового Конґресу Вільних Українців, українських спільнот в Канаді та в світі. Мистецьку програму виповнили солістка Єлисавета Ганібан при фортепіяновому акомпаніяменті Лилії Карпінки-Кушнірик, та квінтет „Карлики". Опісля забрав слово Митрополит Максим, вітаючи Гостя від Української Католицької Ієрархії Канади а всі приявні відспівали многоліттвіє. На закінчення забрав слово Верховний Архиєрей, залевняючи із зворушенням, що тут він залишить половину свого серця та висловлюючи віру, що „Бог остаточно переможе, а з Богом переможе остаточно й Україна".

Архиєрейська Свята Літургія

В неділю, 23-о червня, о од. 11-ій перед полуднем Верховний Архиєпископ відслужив — в сослуженні Владик Митрополита Максима Германюка та Єпископів Ніля Саварина, Ізидора Борецького та Андрія Робоpецького Архиєрейську Святу Літургію в найбільшій міській авдиторії, яку виповнили вщерть понад 5,000 вірних. Дияконували о. П. Романишин та о. Осип Каменецький. Співав хор Святопокровської церкви під дириґентурою Юрка Гнатюка. Відправу всієї Святої Літурґії передавала на цілу Канаду радіосітка СіБіСі. Понад 1,000 осіб приступило до св. Причастя, в цьому багато із сусідніх стейтів Америки. Верховний Архиєпископ у своїй проповіді говорив, що сердечність і щирість, яку він зустрічає під час цих відвідин, і його самого обновляють духом та закликав до повного здійснення української єдности.

Конґрес схвалив збільшити податки і зменшити федеральний бюджет

Вашингтон. — Конґрес закінчив дію в справі більших податків, коли 21-го червня Сенат більшістю 64-ох до 16-ох голосів схвалив законопроєкт, на який погодилася раніше Палата Репрезентантів. Таким чином закінчилася десятимісячна боротьба за те, щоб для сповільнення інфляції зменшити прибуткові податки, що повинно сповільнити збільшування економіки. Конґрес одночасно схвалив, щоб Уряд зменшив федеральні видатки на 6 більйонів дол. Конґрес схвалив так званий надподаток, це значить, що теперішній прибутковий податок має бути збільшений на 10 відсотків. Схвалений закон почне діяти після підписання його Президентом. Приватні особи мають збільшений податок від 1 квітня ц. р., а корпорації від 1-го січня 1968. З цього виходить, що приватні особи в цьому році заплатять тільки 7.5 відсотка більше податку, а в найближчому, 1969-му році тільки 5 відсотків більше податку в річному відношенні. Самітня особа з прибутком 1,000 річно не матиме в цьому році більшого податку. Ця сама особа з 2,000 дол. прибутком заплатить 3 дол. більше податку — 166 дол.; з трьома тисячами прибутків 25 дол. більше (368); з 5,000 дол. — 50 дол. більше (721); з 7,500 дол. — 88 дол. більше (1,256). Подружжя з двома дітьми з $3,000 прибутком і з 5,000 прибутком не матимуть збільшеного подаку. Подружжя з прибутком 7,500 дол. заплатить на 51 дол. більше податку (737 дол.); з 10,000 дол. прибутком на 84 дол. більше (1,198). Подружжя без дітей з прибутками до 3,000 дол. не мають збільшеного податку; з прибутком 5,000 дол. на 32 дол. більше (533)); з прибутком 7,500 на 69 дол. більше (983 дол.); з прибутком 10,000 дол. на 101 дол. більше (1,443 дол.).

У Лігайтоні відбувся перший День „Свободи"...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

його виголосив головний організатор цього Дня, гол. радний Степан Гавриш. Виступ чоловічого хору „Лігайвеллі" попередив коротким словом п. Пипюк, згадавши що майже всі співаки цього хору це діти, внуки і правнуки перших українських поселенців-піонерів у цьому Басейні Твердого Вугілля, і власне „Свободі" та УНСоюзові треба в головній мірі завдячувати те, що вони сьогодні володіють українською мовою, належать до своїх українських парафій і організацій та становлять живу, активну частину Американської України. Хор під дириґентурою проф. Володимира Двораківського та при фортепіяновому акомпаніяменті д-ра Стефана Блащака виконав „Широкий луг", „В'язанку народних пісень", жартівливу „Удовицю я любив" та „Марш молоді" і „Коломийку" на надаток. Із короткими промовами про „Свободу", її ролю, завдання і потреби та можливості виголосили головний предсідник УНС Йосип Лисогір та ред. А. Драган. Під час програми її керівник п. С. Гавриш представив приявних на імпрезі заступників, гол. предсідника пані Марію Душник і Володимира Сохана, голову Головної Контрольної Комісії УНС д-ра Володимира Галана з дружиною, голів та урядовців Окружних Комітетів та ряд інших визначних гостей. Серце радувалось й ентузіястичні аплявзи вітали виступи дітвори і молоді з танцювальної групи Української Православної Церкви св. Михаїла в Скрентоні під мистецьким керівництвом їхнього молодого пароха о. Нестора Коваля, і танцювальної групи 1го Відділу Союзу українок в Бетлегемі під мистецьким проводом п. Михайла Лаврика. Програма відбулася під вільним небом.

ВЕЛИКДЕНЬ У ГРЕЦІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

наче не те. По обох боках дороги були освічені свічками всі фрамуги, ніші, маленькі столики, застелені білесенькими, пообмережуваниме скатерками, на них святі образи Ісуса й Богоматері в мідяних рямцях, освічені дорогими свічами. Зламаний бальмон перемінився у вівтар із сумним лицем Спасителя. Що перед тайфуном було вулицею із рядом домів, тепер ті поламані кам'яні одвірки та фронтові вікна всі були гарно прибрані й освічені.

Всередині домів теж світилися свічки, столи позастелювані прегарними скатертями, на них трохи срібла. Люди, що висипалися з церков, заповнили вулиці. Хлопчаки з усього міста пускали фоєрверки. Личка дітей сяли радістю. Дівчата скрикували, коли фоєрверку падали біля них і розсипалися манюсенькими зірочками.

Наступного дня Марта та Йоаніс проважали Дафне до автобуса. Плакала не лише Марта, але і Йоаніс.

3 нагоди 100-річчя Академічної гімназії у Львові відбулася в Ню Йорку зустріч її колишніх учнів

Ню Йорк. — Понад 150 колишніх вихованців 1-ої української Академічної гімназії у Львові, філії й головного закладу, зібралися в суботу 22 червня ц. р. в авдиторії української парафіяльної школи св. Юра при 6-ій вулиці для товариської зустрічі. Вечір відкрив делеґат на Ню Йорк від Головного Ділового Комітету, що склався був у Філядельфії, Ярослав Щербанюк. Молитву виголосив о. ігумен Ю. Катрій, ЧСВВ, а проводив ред. І. Кедрин. З короткими промовами й привітаннями виступили проф. Соневицький, д-р Кость Паньківський, голова Союзу Купців і підприємців Я. Пастушенко і представник згаданого Комітету з Філядельфії Р. Кос, який пригадав, що 28-29 вересня ц. р. відбудеться на „Союзівці" з'їзд колишніх професорів, абітурієнтів і учнів Академічної гімназії у Львові та просив причинитись матеріяльно до видання гарного збірника про ту гімназію. Найстаршим із кол. учителів тієї гімназії, що живуть в ЗСА, є проф. М. Тершаківець у Філядельфії. Найстаршим абітурієнтом на тих суботніпших сходинах був д-р Володимир Рудницький, який склав був іспит зрілости в 1908 р.; приявним був також д-р О. Утриско з Нюарку, який в 1908 р. склав іспит зрілости в Перемишлі. Приявними були теж два абсольвенти з 1914 року, що склали останню матуру перед першою світовою війною. Наймолодшою абсольвенткою Академічної гімназії на тих сходинах була Леся Храплива, що склала матуру в 1945 р. на еміґрації в Німеччині. П. Грицай відчитав сатиричну поему із згадкою про багатьох видатніших колишніх вихованців тієї гімназії, Леся Храплива відчитала присвячену Академічній гімназії ліричну поему. О. Скульський закінчив вечір молитвою. Комітет Пань — Гентишева, Голюкова, Онишкевичева, Раковська, Соневицька, Тершаківцева, Шепарович - Джусова і Щербанюкова — приготовив скромну перекуску. Приявні довгі години залишились на товариській гутірці й вимані спогадів.

†

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

ЮРКО ТЕРПЕЛЮК, член Товариства Мир — 324 Відд. УНС у Філядельфії, Па., помер 5-го червня 1968 року на 74 році життя. Нар. в Шепарівцях, пов. Коломия, Україна. Був кількалітним предсідником 324 Відд. Багато причинився для розвитку Укр. Грожан. Клюбу при 23 і Бравн вул. у Філядельфії, Па. Залишив у смутку дружину Анну зі Слободян, 4 синів, 2 зам. дочки, 11 внуків і 1 правнука. Похоронено Покійного на Факс Чейсі.

Вічна Йому Пам'ять!

І. Струк, секр.

ЙОСИФ ПРИГАРСЬКИЙ, довголітній член 20 Відд. УНС в Гемтремк, Міш., помер 8 червня 1968 р. на 85 р. життя. Покійний нар. в м. Тлусте, пов. Скалат, Зах. Україна. Був взірцевим членом, предсідником згаданого Відділу. Залишив у смутку дружину Анну, 3 дочки: Марію, Гелен, Ірену та 8 внуків. Похорон відбувся 13 червня 1968 р. з пох. заведення до церкви Пречистої Діви Марії, а відтак на цвинтар Мт. Олівет, Дітройт, при участи родини, приятелів та членів Т-ва.

Вічна Йому Пам'ять!

А. Трищ, секр.

АНДРІЙ СКІЛЬЧАК, званий Скірчак, один з найстарших членів Б-ва св. Михаїла — 109 Відд. УНС в Бентлівилл, Па, та УНС взагалі, помер 7-го травня 1968 р. в лікарні у Вашингтоні, Па., на 81 р. життя. Нар. 1887 р. в с. Посада Яслиська, пов. Сянік, Зах. Україна та впродовж 60 р. жив в Cokoburg, Pa. До УНС вступив в грудні 1911 р. до 148 Відд., відтак в січні 1915 р. вступив до 109 Відд., якого зразковим членом залишився до кінця життя. За своє довголітнє членство одержав від УНС пам'ятковий золотий годинник. Залишив в смутку дружину Тересу та 11 дітей. Похорон відбувся на цвинтар Monogahella при численній участи рідних, приятелів, земляків, а головно союзовців.

Вічна Йому Пам'ять!

Вол. Звірик, секр.

ЧАРЛС РОНІ ГЕНКОСКІ, член 355 Відд. УНС в Ст. Йосиф, Міз., син був. голови Відд., помер трагічно у автовій катастрофі 25 квітня 1968 р. Покійний нар. 27-го травня 1935 р. в Ст. Йосиф, Міз. Покійний залишив у тяжкому смутку родичів, 2 братів. Похорон відбувся 27 квітня 1968 р. з похоронного заведення до Укр. Греко-Кат. Церкви, а відтак на цвинтар Мт. Олівер при участи родини, приятелів та членів Відділу.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар Відділу

СТЕФАН СИСЮН, член Б-ва св. о. Николая — 106 Відд. УНС в Шикаго, Ілл., помер 21 січня 1968 р. Нар. в Зах. Україні, до УНС вступив у серпні 1949 р. Полишив у смутку дружину Наталію, синів Ярослава і Романа. Похорон відбувся 25 січня 1968 р. з пох. заведення до катедри св. о. Николая, а відтак на цвинтар св. о. Николая в Шикаго, Ілл., при участи родини, приятелів і знайомих.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

ТАРЗАН, Ч. 6019. Збентежений леопард!

Собаки, безпечні в засідці, почали непокоїтися та стали брехати, коли вони зачули, що зближається леопард.

Надходила пора! Кіт був майже вже під самим мавполюдом.

— Світло! — гукнув Тарзан. Нагло темноту прошило світло обидвох лямп. Збентежена тварина немов замерзла в своїй позиції...